

เก้าแผ่นดิน (2013)

ประกายไฟการละคร
ภรณ์ทิพย์ มั่นคง เขียนบทและกำกับ
สยาม ธีรวุฒิ คั่นคว้าข้อมูลและช่วยเขียนบท

แสดงครั้งแรกบนเวที้อยของแดงสยาม ฉลอง 80 ปีประชาธิปไตย ที่หน้ากองสลาก 24 มิถุนายน 2012
แสดงครั้งที่สองบนเวทีใหญ่ที่งานฉลองวันชาติประชาชน ที่มณฑลนครราชสีมา 23 มิถุนายน 2013
เนื้อหาต่อไปนี้เป็นสำเนาที่ได้ถอดจากเทปการแสดงครั้งที่สอง <https://www.youtube.com/watch?v=DVEu5xgiNhc> (เริ่มหน้าที่ 43 ของวิดีโอ)
โดยนอกจากบทพูดแล้วยังบันทึก timestamps และปฏิกริยาจากผู้ชมไว้ในวงเล็บด้วย

ฉาก 1

เสียงดนตรีเพลง “เจ้าพ่อเซียงไฮ้” ดังกระหึ่ม เตี่ยสวมชุดแบบชาวบ้านคนจีนเดินช้าๆมาจากทางขวา จนเสียงร้องขึ้น
“หลงบั้ง... หลง--” แล้วก็ดับลง
เตี่ย จะเบิกเพ่งท่ามาย อ๊ะ ๆ আহมวย มานิมานี ลีบ ๆ หน่อย ไอ้ มัวแต่ไอ้อ้อยู่หนึ่งแหละ ไอ้เหิงตั้งแต่ซึ้งลงเลื้อยซึ้งบกลอย
ลีบ ๆ หน่อย
หมวยเดินตามเข้ามา
หมวย โอ๊ะ อาเตี่ยหาหว อ๊ะเพ็งมาถึงสยาม อ๊ะก็อยากจะทำบั้ง เตี่ยจะพาอ๊ะมาซึ้งอย่างเดียวแหละ แล้วแพ่งดำเตี่ย
เตี่ยจะเอามาทำไมอะ ฮะ
เตี่ย อ้อ อ๊ะเอามาเผื่อว่าทางการสยามจะอยากเลี้ยงแพ่งดำไว้ตัวหนึ่ง อ๊ะก็เลยเอาเผื่อมานะ อ๊ะ ที่เตี่ยพาล้อมมาเนี่ยะ เตี่ยก็
อยากจะให้ลื้อล่ายลี อยู่กับเตี่ยเนี่ยะ มั่งลำบากแท้ ๆ นะ อยู่ที่นี่แหละ ไว้ลวยเมื่อไหร่แล้วเตี่ยจะกับมาล็บ อ๊ะ
ตามเตี่ยมา
ทั้งสองเดินออกไปทางซ้าย
เสียงดนตรีสำเนาตั้งขึ้น มีสะล้อ กลอง เจ้านางคำหอมกับคำเหียนเยื้องย่างเข้ามา
เสียงดนตรีแขกตั้งขึ้นแทน อับดุลกับจินนี่เข้าฉากมาเต้นระบำยักไหล่ยัก โบกไม้โบกมือ
อับดุล โอโหเฮว... นี่หรือคือเมืองสยามนะจะนายจ๋า ไอ้ ซ่างงามอะไรเช่นนี้นะ แหม ๆ ๆ [ชี้ไปทางผู้ชม] มากันเยอะเชียวนะ
จะนายจ๋า (ผู้ชมโห่ร้อง) [โบกมือเรียก] มา ๆ ๆ จินนี่มีผ้ามาขายนะจะนายจ๋า จินนี่เอาผ้ามาโชว์เร็ว
จินนี่ ได้ครับนายจ๋า
อับดุล เจอลูกค้าแล้ว จินนี่ตามมา
จินนี่ โอ้ ไหน ๆ
อับดุลนำจินนี่ไปหาเจ้านางคำหอมกับคำเหียน
อับดุล นายจ๋า จินนี่มีผ้ามาขายนะจะ ซ่างงามเหลือเกินนะจะนายจ๋า สนใจซักผืนไหมจะนาย
เตี่ย แบบนี้บ้างเลาก็มีนะ เม็ดอินไชน่าด้วย
เจ้านางคำหอม เสียงดัง. ไม่มีความเกรงอกเกรงใจเลย. มีแต่แขกมีแต่เจ๊ก. (ผู้ชมปรบมือโห่ร้อง)
อับดุลกับจินนี่เก็บผ้าลูกหนีไป
เจ้านางคำหอม (ต่อ) คนต่างด้าวทั้งนั้น!

เตี้ย เฮ้ย อ๊ะไม่ใช่ต่างเล่านะเว้ย บังพุกหลุกอ้วนี่เย ก็เบิ่งกงสยามที่อพยพไปอยู่เมืองจิง แถวๆเทือกเอาอั้งไลอะ
หมวย เฮ้อ อั้งโตไม่ใช่เอ้อเตี้ย

เตี้ย เออๆ อั้งนั่นแหละ เนี่ยะ คงตั้งเล่าจริงๆเนี่ยะ คำเสียดพวกเนี่ยะ พวกแขกนี่แหละ คำว่าเจอแขกกะเจอญูเนี่ยะ ให้ตีหัว
แขกก่อง

จินนี่ โอ้อ้อๆๆๆ ไม่จะนายจ๋าๆ ให้รู้ไปเลยว่า คนแขกอย่างพวกเราเนี่ยเป็นใหญ่เป็นโตมาตั้งแต่สมัยอยุธยา [อับดุลโพสท่า
ร้ายรำตามคำพูดจินนี่] ตั้งแต่สมัยพระยาเจกอหมัด แห่งเมืองกรุงศรีหรือกรุงนี้ก็ไม่ทราบ ไปถามอาจารย์สุจิตต์
วงศ์เทศ (ผู้ชมปรบมือ) เรื่องภาษาก็ได้ทำนพระยาโกษาปานคอยเจรจากัน ก็เพราะอย่างนี้ คนสยามจะไปอะไร
สื่อสารอะไรกับเขาได้ ก็คนสยามนะโง่ภาษาอังกฤษก็ด ถ้าไม่ใช่คนแขกอย่างจ้าน คนสยามก็คงไม่เจริญตั้งแต่สมัยนา
ร้าย..นาราย

จินนี่เดินจากไปพร้อมร้ายรำ (ผู้ชมโห่ร้อง)

คำเหียน แอบอั้งทั้งนั้นแหละ ชาวสยามนะเป็นเลิศในโลก พวกเรานะมีภาษาใช้เป็นของตัวเอง พวกเรานะเลิศเลิศที่สุดแล้ว
ละ

อับดุล แหม นายจ๋า อีลีฮัดซา! (ผู้ชมหัวเราะ) [เอ้อมมือไปจะลูบผ้าไหมคำเหียนจากไหล่หลังลงไปถึงบันท้าย คำเหียนแอน
ตัวหนีมืออย่างรังเกียจ] นี่ต้องเป็นแฟชั่นยุคใหม่ของชาวสยามใช้มัยจะนายจ๋า นี่ๆนาย ผ้าอย่างนี้ [เอ้อมมือไปอีก
คำเหียนแอนตัวหนีอีก] ชั้นก็มี จินนี่ เอาผ้ามาเร็ว

จินนี่ มาแล้วจะนายจ๋า

อับดุล ชายแม่ไม่ได้ ชายลูกก็ได้ สนใจมัยจะนายจ๋า—

เจ้านางคำหอม อะหยังกันเนี่ย มันยุ่งไปหมดเลยเนี่ย อะหยังปะล่าปะเหลื่อฮะ

อับดุล อีลีฮัดซา! พวกลาวนี่หว่า

จินนี่ โอ้อ้อโอ้อ้อ ลาวๆๆๆ

อับดุลกับจินนี่ปิดตูดหนีไป

หมวย ไอ้พวกลาวซี้คั่ง

คำเหียน อ้าว อีหมวย พูดอย่างนี้ก็สวยนะสิ มาว่าใครเป็นลาวซี้คั่ง

เจ้านางคำหอม อี... อี—

คำเหียน อีแบ่งมันดินแดง อีใส่เดือนพันคอ อีเจ๊กาบฏ อีเปลี้ยลงหัว อี...โอ๊ย...อีเจ๊ก!

เตี้ย ลือด่ามึงไปเลยว่า อีตือโป๊ยก่าย อีหมูตอน [คำเหียนร้อง] อีอ้วง อีเลือ่ส่าเกาบรทุกุ่ไม่ไหวอะ

หมวยกับคำเหียนซี้หน้าด่ากันไปมา แล้วก็มีเสียงหล่อแทรกขึ้น

ชายชุกราชปะแตน อะอะเสียงดังอะไรกัน (ผู้ชมโห่ร้อง)

ชายชุกราชปะแตนเดินแทรกเข้ามา

ชายชุกราชปะแตน ไม่รู้รึว่าเนี่ยะ มันเขตรัวเขตรัว (ผู้ชมโห่ร้อง) มาส่งเสียงเออหะเหมนอยู่แถวนี้

หมวยกับคำเหียนกล่าวโทษกันเอ็ดอั้ง แล้วเสียงกลองก็ดังรัวขึ้นๆ ตามด้วยระนาดเอกบรรเลง

ชายชุกราชปะแตน พอๆ ดูท่าทางเนี่ย มีแต่พวกต่างด้าว สงสัยคงจะต้องมาส่งลูกแน่ๆเลย

เจ้านางคำหอม ไซสิ แล้วใครล่ะ ที่จะมารับลูกสาวเรา

เตี้ย ไซ้ๆๆครับ แล้วนางสนม นางกำนังในวังที่จะมารับลูกสาวอ้วแบบเซะซี่ๆ มีอะป่าวอ่า

ชายชุกราชปะแตน ลามก! นี่มันในวัง ไม่ใช่อะโกโก้ (ผู้ชมโห่ร้อง) อะ มาส่งลูกส่งเต้า ก็รีบๆส่ง รีบๆล่าล่ากันได้แล้ว เสียเว
ล่าเวลา

เจ้านางคำหอม อะ ลูก ลูกจะเข้าไปอยู่ในฮั่วในวัง

คำเหียน เจ้า

เจ้านางคำหอม แม่เป็นห่วงลูกนะ นี่แม่มาส่งลูก ขอหื้อลูกเป็นคนขยัน ลูกบ่ต้องขี้ค่าน แม่เป็นห่วงลูก ขอให้ลูกจำตี้แม่ได้สั่งสอนลูก

คำเหียน เจ้า

เจ้านางคำหอม แม่ห่วงลูก ขอหื้อลูกเข้าไปอยู่ในฮั่วในวัง ลูกก็ทำหื้อเป็นได้ฮัก บ่ต้องหื้อเป็นจิงนะลูกนะ ลูกจะได้อยู่สบาย ลูกจะได้มีความซุก อนาคตลูกไปไถนะ

คำเหียน เจ้า! [สะอื้นฮัก] (ผู้ชมโห่ร้อง)

เตี้ย เตี้ยก็ไปละนะ แค่นี้แหละ บี้บบาย ดูแลตัวเอ็งสิจนะ

เตี้ยเดินจากไป หมวยโบกมือบ้ายบาย

คำเหียน แม็กี่ดูแลตัวเองให้ดีนะเจ้า ดูแลสุขภาพตัวเองดี ๆ ไม่มีลูกแล้ว แม่ต้องดูแลตัวเองดี ๆ ด้วยนะเจ้า

เจ้านางคำหอม แมกลับก่อนนะเจ้า

คำเหียน เจ้า ไปดี ๆ นะเจ้า

เจ้านางคำหอมเดินจากไป

ชายชุตราชปะแตน อะ เด็ก ๆ ๆ ๆ เฮ้า [มองไปทางอับดุลกับจินนี่] ว่าแต่นั้นนะ มาทำอะไรรี โปกหัวมาเซียว

อับดุล อีลี้ฮัดซา แหมนาย คิดว่าจะไม่ถามซะแล้ว แต่งตัวตั้งนาน คืองี้จะนายจำ ชั้นนะมาขายผ้า สนใจมัยจะนายจำ มีตั้ง

หลายผ้า จินนี่! ยกมา [จินนี่ยกผ้าเลื่อนมากกลางเวที] สนใจผืนไหนตีมัยจะนายจำ โอ้ชาวสีม่วง! [ยื่นผ้าสีม่วงแดงให้ชายชุตราชปะแตน] (ผู้ชมปรบมือโห่ร้อง)

จินนี่ สีม่วงจะนายจำ

ชายชุตราชปะแตน เอ๊ะ! ว่าแต่พ่อหนุ่มนั้นนะ ได้มาจากไหน

อับดุล อ้อ.. นี่นะชื่อจินนี่นะนายจำ ชั้นเนี้ย [ดูตะเกียงเจ้าพายุในมือ] ฎมาจากตะเกียงเองเลยจะนายจำ [จินนี่ร่ำอยู่ด้านหลังอับดุล] เอ๊ะ เอ๊ะ นายสนใจซิมัยละจ๊ะ? ชั้นขายให้ไม่แพงนะ

ชายชุตราชปะแตน ห๊ะ! แกใช้คำว่าขาย

อับดุล ขายจะเขาขาย

ชายชุตราชปะแตน แกมาอยู่แผ่นดินของเรา แผ่นดินของเรา แกยังใช้คำว่า..ขาย แกไม่รู้จักสำนึกในบุญคุณของแผ่นดิน

ของเราบ้างเลยหรือ (ผู้ชมโห่ร้อง) เจ้านี่ช่างไร้สำนึกจิง ๆ! เอาผ้ามา! แล้วเอาเด็กไว้นี้! แล้วเจ้ากลับไปได้แล้ว

อับดุล ห๊ะ! ชาวสยามนี่เค้าหน้าด้านอย่างนี้เลยหรือจะนายจำ อีลี้ฮัดซา! (ผู้ชมโห่ร้อง)

อับดุลสะบัดหน้าวิ่งกึ่งระบือออกไป

จินนี่เข้าไปยอตวยีนผ้าให้ชายชุตราชปะแตน

ชายชุตราชปะแตน อะ ว่าแต่เด็ก ๆ อะ ชื่ออะไรกันบ้าง

คำเหียน กะเจ้า ลูกเจ้านางคำหอม มาจากเมืองเจียงกุ่ม จื่อ คำเหียน (ผู้ชมหัวเราะ) อย่าบึ้งหัวเลาะไป นามของกะเจ้านั้นมีความหมายไปเลาะนัก คำ แปลว่า ทอง ส่วนเหียน แปลว่า สัน ลวมกัน แปลว่า ทองสันสัน (ผู้ชมหัวเราะ) แม่ของกะเจ้าปุมใจในการตั้งจื่อเป็นนัก บอกว่าเป็นเกียรติให้กับลูกน้อย ตัวน้อย ๆ นาลักกะจุ่มกะจิม

ชายชุตราชปะแตน ห๊ะ ชื่อคำเหียน

คำเหียน เจ้า

ชายชุตราชปะแตน คำเหียน ช่างไร้อารยธรรมอะไรขนาดนี้ ชื่อลาวจิง ๆ เลย

คำเหียน มะ..ไม่ใช่กะเจ้า

ชายชู้ตราชปะแตน อะ ชื่อพลอยก็แล้วกัน

คำเหียน พอยแปว่าอีหยังเจ้า

ชายชู้ตราชปะแตน พลอยมันก็อัญมณีเหมือนกันนั่นแหละ ชาวสยามเนีย ต้องดูหูหระ ดูศิวไล ดูมีการศึกษา ไม่ใช่คำเหียน!

คำเหียน เจ้า จ้อปอยก่อได้เจ้า

ชายชู้ตราชปะแตน อะอีหมวย แล้วเอ็งอะชื่ออะไร

หมวย อัวแซ่เซียง ชื่อขุนฉาย ลวมกันเป็นเซียงขุนฉายอะ [ก้าวเข้าไป เอียงคอ] ท่านลองพูดตามสิอะ เซียงขุนฉายอะ

ชายชู้ตราชปะแตน เซียง... เซียงขุน...

หมวย ขุนฉาย

ชายชู้ตราชปะแตน ขุน...

หมวย ฉาย

ชายชู้ตราชปะแตน เซียงขุน... ซ้อย! [หมวยสะดุ้ง ยืนตัวตรง] เอาเป็นซ้อยก็แล้วกัน

หมวย ซ้อยก็ซ้อยอะซ้อย

ชายชู้ตราชปะแตน เรียกง่าย ๆ

ชายชู้ตราชปะแตน เอาละ ว่าแต่พ่อหนุ่มนั่นนะ ชื่ออะไร

จินนี่ นามสตะ ข้านั้นมีนามว่าจินนี่ จินนี่จะจ๊ะ

ชายชู้ตราชปะแตน จินนี่!

จินนี่ อ้อ

ชายชู้ตราชปะแตน เจ้ามาอยู่เมืองสยามเนีย ยังใช้ว่าชื่อจินนี่ มันใช้ไม่ได้ ต้องชื่อจันทรา

คำเหียน & หมวย [พร้อมกัน] แหม... เพราะเซียง!

จินนี่ ห๊ะ จันทรา?!

ชายชู้ตราชปะแตน จันทรา

จินนี่ อ้อ จันทรา นึกว่าจันทรา

ชายชู้ตราชปะแตน อะ ๆ เข้ารั้วเข้าวังกันได้แล้ว ออย่าปล่อยให้เค้ารอนาน

หมวย คำเหียน กับจินนี่ เดินตามกันกันไป

ชายชู้ตราชปะแตน แต่ว่า เตี้ยว เดินไม่ถูกต้อง [ชี้หน้าทั้งสาม ทั้งสามถอยหลังไปยืนที่เดิม] เรายังไม่ได้แนะนำตัวเองว่าเราเป็นใคร ดูท่าทางพวกเจ้าเนียะ คงจะไร้การศึกษานาดูเลย เจ้าก็ไม่ต้องตกใจนะ ไม่ต้องแปลกใจที่เห็นผู้ชายมารับ ถ้าพวกเจ้าอยากเห็นนางในเนียะ เราบอกได้คำเดียวว่าเสียใจ เพราะมันหมดยุคของนางในไปแล้ว เพราะเนียะมันเป็นยุคของนายใน (ผู้ชมโห่ร้อง) อะ อะ เดินเข้าวัง เดินอย่างนั้นไม่ได้ ไม่ถูก มาอยู่เมืองสยาม ต้องเดินแบบคนสยาม รู้จักมั๊ย อีหมวย?

หมวย ฮี

คำเหียน ฮี มันยะจะไตเจ้า ย่าง..คือคนสยาม

ชายชู้ตราชปะแตน อะ ถ้าเดินไม่เป็น เตี้ยวเราจะสอน อะ อย่างนี้เค้าเรียกคุกเขา (ผู้ชมโห่ร้อง) คุกเขาอย่างนี้ละ ถ้าไปไม่ค้อยเป็น ก็ค้อยๆก้มลงอย่างนี้ละ เค้าเรียกว่าคูลาน ก็คูลานอย่างนี้ละ แต่ถ้าไปเจอเจ้านายในวังจะทำแบบนี้ไม่ได้

ต้องทำอย่างไร [หมอบหน้าแทบพื้นพร้อมโด่งก้นขึ้นเล็กน้อย (Face down ass up)] แล้วก็ค่อยๆคลานไป เข้าใจรึ
ยัง?

คำเหียน คือทำตัวไรกระดุกสันหลังจั่งอะเจ้า (ผู้ชมโห่ร้อง)

ชายชุดราชปะแตน นี่แหละ คือธาตุแท้ของพวกเรา (ผู้ชมโห่ร้อง) เราคือชาวสยามที่อ่อนน้อมถ่อมตน เข้าใจรีเปล่า
หมวย เหมือนจำพวกไส้เดือนรีเปล่านะ?

ชายชุดราชปะแตน อะๆ เข้าไปในวังกันได้แล้ว เสียเวล่ำเวลา

หมวย อะ อ้าวมัน ไปทำก่อน

คำเหียน เตี่ยว่าจะทำให้ดู มันไม่ได้ยากอะไรหรือการทำตัวไรกระดุกสันหลังเนีย อย่างแรก คุณเขา อย่างที่สอง เราก็ถ่ายมือ
ไปข้างหน้า จากนั้นก็เริ่มคลาน [หมุนตัวเป็นวงไปข้างหน้า] มันไม่เห็นจะยากตรงไหนเลยอีหมวย (ผู้ชมโห่ฮา)

คำเหียน “คลาน” จนออกจากเวที

หมวย เตี่ยอ้วเคยสอนไว้ว่าเวลาคลานให้ทำอย่างนี้ [ยื่นแขนตรง ย่อเข้ากระโดดไปข้างหน้า]

ชายชุดราชปะแตน ไม่ใช่ขี้หมวย อันนั้นมันฝึกกองกอยที่บ้านเอ็งแล้ว

หมวย [คุกเข่า แล้วกระโดดไปข้างหน้าเหมือนกระต่าย] ถูกมัยอะ

หมวยออกไป

ชายชุดราชปะแตน ไปเถอะๆ แล้วพ่อหนุ่มล่ะเป็นมัยจ๊ะ

จินนี่ มีภูเขามัย? ต้องวิ่งรอบเขาถึงจะคลานได้

ชายชุดราชปะแตน อะๆรีบไปพ่อหนุ่ม

จินนี่ เองนั่นเลยอะ

จินนี่ กิ่งวิ่งกิ่งคลานออกไป

ชายชุดราชปะแตน ดูท่าทางแล้วเด็กพวกนี้คงจะสอนยากสอนเย็น ทำให้เจ้านายท่านเนี่ยะปวดหัวไม่ใช่น้อย ต้องขอตัว
ไปสอนเด็กๆพวกนี้ก่อน เผื่อโตขึ้นจะได้มีมารยาทดีๆแบบชาวสยามสยามนะ

ชายชุดราชปะแตนออกไป

ฉาก 2

แม่ช้อย แม่พลอย... แม่พลอยจ๊ะแม่พลอย แม่พลอยอยู่มัยจ๊ะแม่พลอย

แม่พลอย อยู่ๆจ๊ะแม่ช้อย มาทำไมแต่เช้าเลยละเนี่ย

แม่ช้อย โอ้เนี่ยมันเช้าอะไร จะเที่ยงละเนี่ย...เที่ยงคิน เอ๊ยไม่ใช่

แม่พลอยตบต้นแขนแม่ช้อย

แม่พลอย เนอะ เตี่ยนี่ซึกเล่นมุกนะ แต่ก่อนเล่นด้วยกันไม่ค่อยเล่นมุกนะ

แม่ช้อย โอ้ จะ มุกมันมาเอง จ๊ะ โอ๊ะพอดีว่าแม่ช้อย โอ๊ะแม่ช้อยชั้นเองนะ

แม่พลอย คนละเรื่องแล้ว!

แม่ช้อย แม่พลอย.. เอื้อ.. อะเปลี่ยนโหมดๆ

แม่พลอย มาเป่ายี่งอูกัน! นิ่ง ส่อง ซ้ำ [ชี้ไปทางแม่ช้อย] อะเป็นช้อยนะ

แม่ช้อย โอเค ช้อย พุดก่อนไ่มัย

แม่พลอย ไซ้

แม่ช้อย อ้า พอดีว่า ที่หลวงนะ เค้ามึงงานเลี้ยงสังสรรค์

แม่พลอย อืม

แม่ช้อย ชั้นก็เลยขอเสก(?)ท่านมาชวนแม่พลอยไปเที่ยวเล่นในวังกัน

แม่พลอย เอ้อ..เหมือนไมค์ชั้นจะไม่ดัง ดั่งมัยยะ

แม่ช้อย ไม่ดัง

แม่พลอย เปลี่ยนไมค์ค่ะ

แม่ช้อย ฮืม...ไม่ได้เปิด ก็พอดีแม่จะชวนไปเลี้ยงสังสรรค์ ชั้นเองก็ไม่ค่อยถนัด ปกติทำงานบ้านงานเรือน ทำกับข้าวกับปลา เย็บปักถักร้อย หุงข้าวซักผ้าล้างจาน แต่ว่าถ้าเป็นลูกสาวชั้นนะ แม่ประไพนะ ก็ว่าไปอย่าง กะเป็บกะป๊าบ

ประไพ คุณแม่ขา สวัสดีค่า!!

แม่พลอย เปลี่ยนชุดใจจิง

ประไพ เกือบใส่รองเท้าไม่ทันค่ะ!!

แม่พลอย เอ้า ว่ายังงัยแม่ประไพ

ประไพ อ้าว มาดมัวแชนช้อย

แม่ช้อย จ้า

ประไพ บ่องซู! [ไหว้]

แม่ช้อย ฮะ? อะไรนะ ซูๆ บองๆ

แม่พลอย อ้อ อันนี้ชั้นจะอธิบายให้ฟัง ชั้นฉลาดอยู่นะ บ่องซูเหี้ยมมันคือการเอาปลาร้าบอง ใส่ผงชูรส ปลาร้าบองปกติเค้าไม่ใส่ผงชูรส

ประไพ โหนโนคะคุณแม่ขา เนียวว บ่องซู เป็นภาษาฝรั่งเศส เป็นคำทักทายนะคะเหมือน เฮลล์ว ในภาษาอังกฤษหรือว่าสวัสดี [ไหว้] ในภาษาไทยนะคะ ส่วนมาดมัวแชนเนีย แปลว่านางสาวนะคะ หรือใช้กับพวกที่ยังเป็นสาวยังไม่ได้แต่งงาน หรือสาวที่นทีกแบบป้าช้อยอะคะ

แม่พลอย แล้วหนูประไพมีอะไรให้แม่...

ประไพ วันนี้ลูกจะให้คุณแม่ดูชุดนะคะ เป็นไงสวยมัยยะวันนี้ ลูกจะไปออกงานกับคุณชาย(???)ค่ะ!!

แม่พลอย แล้วต้องเล่นมุกคาเฟ่มัย

ประไพ ไม่ต้องเล่นแล้วคะ ไม่ฮา

แม่พลอย เกือบจะเล่นมุกคาเฟไปแล้วคะ กลัวไม่ฮา

ประไพ ค่ะ เป็นไงคะสวยมัยยะ

แม่พลอย ก็ดูอ้วนๆตันๆ ดีแล้วมัยยะ

ประไพ คุณแม่คะ ช่วยชมลูกบ้างอะไรบ้างก็ได้คะ

แม่พลอย ลูกจะไปถ่ายปฏิทินรีเปล่าละ ถ้าอยากจะไปถ่ายปฏิทินต้องลดหนอย

ประไพ ถ่ายปฏิทิน 72 ท่าพระนางไซ่มัยยะ

แม่พลอย ไกลละลูกเนาะ ระวังนะ อะ ไหน ดูซิ เป็นยังไงลูกสาวชั้น

แม่ช้อย อืม ก็ใช้ได้นะ

แม่พลอย สวยเหมือนชั้นตอนสาว ๆเลย!

แม่ช้อย โอ๊ย ดีกว่าเยอะเลย

แม่พลอย เอ้อะ

แม่พลอย เด็กน้อยยังไม่มาเลย แล้ว รู้จักเดินยังง้อะลูก สันมันเข็มขนาดนั้นนะ

ประไพ อ๋อรองเท้าลูกสูง เดินได้คะ มันไม่ได้ยากอะไรเลย ลูกก็เดินแบบนกกระยางนะคะ

ประไพ อู๊ย คุณแม่คะ นั้นใครมาล้มหน้าบ้านเราคะ ทำทางจะเป็นลม

แม่พลอย จะต้องมูฟแล้ว ไมค์ซันก็ยังไม่ตั้ง

ไปดูกันคะ

เป็นยังงี้เจ้าหนู เป็นอะไรบ้าง

สงสัยจะเป็นลม

เค้าเขียนว่าเด็กคนนี้นะ พ่อมันขี่มา

ลูกๆ สงสัยจะเป็นลม สงสัยว่าพ่อมันเอาเงินไปกินเหล้าแน่ ประไพเด็กมันเป็นลม

นำสงสาร ตัวแค่นี้เป็นลมเป็นแล้ง สงสัยพ่อแม่ไม่ค่อยเลี้ยงดู ทำจะยากจนแร้นแค้น ช่างนำสงสารอะไรเอียงนี้

ยามยามจะยาม

ประไพ ค่ะยามคะคุณป้าช้อย

แม่พลอย เอ้อแม่หมายความว่า ให้ประไพไปเอายาตามในบ้านให้แม่หน่อย

ประไพ เกรงว่าจะไม่ได้คะคุณแม่เพราะว่าประไพใส่รองเท้าแล้ว แล้วก็รองเท้าประไพถอดยาก แล้วมันก็สวยมากด้วย [ยก

ขาข้างหนึ่งเหยียบตั้งโซว์สันสูง] (ผู้ชมปรบมือ)

แม่พลอย เอ้อ เมื่อกี้ลูกบอกว่าสงสาร

ประไพ คุณแม่ใช้พี่อันลิกะ

แม่พลอย อ้อ

ประไพ พี่อันยังว่างอยู่คะคุณแม่ มันไม่ทำอะไรเลย

แม่พลอย เอ้อๆๆ ใช้อันก็ได้เนาะ

แม่พลอย อัน อันลูก อัน เอายาตามในบ้านมาให้แม่ด้วย

อัน เสียงโหวกโหวกอะไรกันครับคุณแม่ หน้าบ้านเลย เกิดอะไรขึ้นครับ โอ้สวัสดิ์ครับคุณแม่ช้อย ยادمครับ

อะดมๆ นี่อันเข้าไปในบ้านนะ เอาข้าวเอาน้ำ ที่กองสวัสดิ์การเค้าเหลือๆวันนะ เอามาให้อันหนูนี่กินหน่อย

อะไรกันครับคุณแม่ ไ้อ้เด็กนี่เป็นใครก็ไม่รู้ ดูท่าทางเป็นโรครึเปล่าก็ไม่รู้ ไม่แนะครับอาจจะปวักขโมยขโจรก็ได้

พ่อมันอาจจะสกปรกแต่มันไม่สกปรกหน้า

แม่ช้อย ไม่ใช่หรอกจะพ่ออัน ถ้าเป็นขโมยนะชั้นคงตายไปแล้วแหละ

ประไพ ใช้พี่อันนะมองโลกในแง่ร้าย เราเป็นผู้ดีเราไม่ควรมองแบบนี้คะพี่อัน เด็กเค้าออกจะน่ารักน่าสงสาร

แม่พลอย ไปๆอัน ไปเอาไป

อัน ก็ได้ครับ

แม่พลอย อย่าให้แม่ต้องพุดหลายรอบ

ประไพ เร็วๆเลย เด็กเค้าหิวนะรู้เรื่องมะ

มาหนูมา มากินข้าว

เดินไหวมัยหลูก

เอ้ากินๆ

ไม่มีช้อนก็มีเลย

กินชะ แล้วจะได้รีบๆไป

ประไพ กินชะนะตัวเอง กินเยอะๆเลย

กินน้ำนะลูกแล้วค่อยกินข้าว เตี้ยวัดติดคอ

เอาค่อยๆ ค่อยๆ

อัน ผมว่าจะครบคุณแม่ ดูทรงแล้วเนี่ยยังงี้ก็ไม่น่าไว้อใจอยู่ดี ขอชั้นคันตัวน้องหน่อย ไหน ลูกขึ้นมาน้อยซี

ประไพ พี่อันทำอะไรน้องเค้านะ

อัน ผมว่ามันต้องเป็นขโมยแน่ๆครับคุณแม่

อัน นี่ไงล่ะครับ นี่ไง ผมคิดไว้ไม่มีผิดเลย มา ชั้นจะจับแกส่งโพลิส

ขวัญข้าว ถ้าไม่มีเงินแม่ต้องตายแน่ๆ

ประไพ ว่าแล้วเชียว

อัน ไม่ต้องมาสร้างเรื่องว่าแม่ป่วยเลยนะ

แม่ช้อย โถ ตาหนูเอ๊ย เด็กตัวแค่นี้ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

แม่พลอย อัน มาคุยกันดีๆ นะแม่ขอนะ

อัน ผมจะจับเด็กคนนี้ส่งโพลิส

ขวัญข้าว ช่วยด้วยจ๊ะๆ หนูไม่อยาก

ประไพ อู๊ย ทำทางจะซีเรียส ประไพไปก่อนนะคะคุณแม่ หัวดีดีคะ

อัน มันซักจะ...ไปแล้วนะ เค้าก็คน เราก็คคน ทำไม่ถึงได้ดูถูกกันแบบนี้ละ ส่วนหลวงท่านก็ตีแต่รีดนาทาเร้นเอาเงินภาษีของ
ราษฎรเอาไปจัดงานให้ชนชั้นสูง ไม่เคยมาเหลียวแลชาวไร่ชาวนาคณยากจนเค้า แล้วว่าพวกเราละก็ตีแต่เอาอาการ
ไปให้ชนชั้นสูง

อัน คิดการใหญ่ ก็เอาอุดมการณ์แล้วๆมารอกหูคุณแม่เลยนะ อย่าคิดว่าผมไม่รู้ ว่าพี่คิดจะก่อการอันใดอยู่ ระวังไว้เถอะ ซัก
วันหนึ่งอะเหวมันจะกินหัวเอา

แม่พลอย พอ หยุด เลิกทะเลาะกันซักที่ได้มัย เป็นพี่น้องกันแท้ๆ กินข้าวก็หม้อเดียวกัน แผ่นดินที่ยืนอยู่ก็แผ่นดินเดียวกัน
ทำไมชอบทะเลาะกัน ทำไมไม่รักกัน ทุเกิดแต่อวีแคนนะ รู้จักมัย (ปรบมือ)

อัน หากบ้านนี้เมืองนี้เป็นแผ่นดินเดียวกันนั้นไซ้ เหตุใดจึงมีคนหนึ่งร่ำรวยสุขสบาย อีกคนอยู่อย่างยากจนแร้นแค้น ต้องขุด
เผือกขุดกลอยกิน แล้วอย่างนี้อะ เมื่อไหร่แผ่นดินสยามจะมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน ถ้าความอันใดที่ผมพูดไปมัน
อาจจะทำให้ระคายเคืองหูของคุณแม่ กระผมก็ขออนุญาต..ออกไปข้างนอกครับ

แม่ช้อย โถเอ๊ย เวนกรรมจริง ๆ เจ้าหนูเอ๊ย

อัน [เดินกลับเข้ามาสวนทันควัน] มันไม่ใช่เวรกรรมอะไรหรอกครับ แต่มันคือการที่คนอีกกลุ่มหนึ่งกดขี่คนอีกกลุ่มหนึ่งด้วย
อำนาจบาปมีและกฎหมายต่างหากครับ (ผู้ชมกรี๊ดร้องยินดี)

แม่พลอย อัน พาแม่เข้าบ้านที พี่แกมันซักหัวรุนแรงขึ้นทุกวัน แม่ทนไม่ไหวแล้วลูก แม่ทนไม่ไหว

แม่ช้อย อ่าว อ่าว แล้วไอ้หนูนี้ล่ะทำยังไงดี อะมาๆๆ ไปกับชั้น

ขวัญข้าว ขอบคุณครับ

แม่ช้อย เอ้าไปๆ ไปกินข้าวกินปลา เอ้าเก็บไปกินด้วย ปะๆๆ

ประกาศเสียงตามสาย เสียงหุ้มน่าเกรงขาม

ประกาศคณะราษฎร ฉบับที่ ๑

ราษฎรทั้งหลาย

เมื่อกษัตริย์องค์นี้ได้ครองราชย์สมบัติสืบต่อจากพระเจ้าแผ่นดินนั้น ในชั้นต้นราษฎรบางคนได้หวังกันว่ากษัตริย์องค์ใหม่นี้จะปกครองราษฎรให้ร่มเย็น แต่การณ์ก็หาได้เป็นไปตามที่คิดหวังกันไม่ กษัตริย์องค์ทรงอำนาจอยู่เหนือกฎหมายเดิม ทรงแต่งตั้งญาติวงศ์และคนสอดพลอไว้คุณความรู้ให้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญๆ ไม่ทรงฟังเสียงราษฎร ปล่อยให้ข้าราชการใช้อำนาจหน้าที่ในทางทุจริต มีการรับสินบนในการก่อสร้างและการซื้อของใช้ในราชการ หากำไรในการเปลี่ยนเงิน ผลาญเงินของประเทศ ยกพวกเจ้าขึ้นให้สิทธิพิเศษมากกว่าราษฎร กดขี่ข่มเหงราษฎร ปกครองโดยขาดหลักวิชา ปล่อยให้บ้านเมืองเป็นไปตามยถากรรม ดังที่จะเห็นได้จากความตกต่ำในทางเศรษฐกิจและความผิดเคืองในการทำมาหากินซึ่งพวกราษฎรได้รู้กันอยู่โดยทั่วไปแล้ว รัฐบาลของกษัตริย์เหนือกฎหมายมิสามารถแก้ไขให้ฟื้นขึ้นได้

การที่แก้ไขไม่ได้ก็เพราะรัฐบาลของกษัตริย์มิได้ปกครองประเทศเพื่อราษฎรตามที่รัฐบาลอื่นๆ ได้กระทำกัน รัฐบาลของกษัตริย์ได้ถือเอาราษฎรเป็นทาส (ซึ่งเรียกว่าไพร่บ้าง ข้าบ้าง) เป็นสัตว์เดียดฉาน ไม่นึกว่าเป็นมนุษย์ เหตุฉะนั้น แทนที่จะช่วยราษฎร กลับพากันทำนาบนหลังราษฎร จะเห็นได้ว่า ภาษีอากรที่บีบคั้นเอาจากราษฎรนั้น กษัตริย์ได้หักเอาไว้ใช้ปีหนึ่งเป็นจำนวนหลายล้าน ส่วนราษฎรสิ กว่าจะหาได้แม้แต่เล็กน้อย เลือดตาแทบกระเด็น ถึงคราวเสียเงินราชการหรือภาษีใดๆ ถ้าไม่มีเงินรัฐบาลก็ยึดทรัพย์หรือไ้ช้งานโยธา แต่พวกเจ้ากลับนอนกินกันเป็นสุข ไม่มีประเทศใดในโลกจะให้เงินเจ้ามากเช่นนี้ นอกจากพระเจ้าซาร์และพระเจ้าไกเซอร์เยอรมัน ซึ่งชนชาตินั้นก็ได้อันตราชบัลลังก์ลงเสียแล้ว

รัฐบาลของกษัตริย์ได้ปกครองอย่างหลอกลวงไม่ซื่อตรงต่อราษฎร มีเป็นต้นว่าหลอกว่าจะบำรุงการทำมาหากินอย่างโน้นอย่างนี้ แต่ครั้นค่อยๆ ก็เหลวไป หาได้ทำจริงจึงไม่ มีหน้าซำกล่าวหมิ่นประมาทราษฎรผู้มีบุญคุณเสียภาษีอากรให้พวกเจ้าได้กิน ว่าราษฎรยังมีเสียงทางการเมืองไม่ได้ เพราะราษฎรโง่ คำพูดของรัฐบาลเช่นนี้ใช้ไม่ได้ ถ้าราษฎรโง่ เจ้าก็โง่เพราะเป็นคนชาติเดียวกัน ที่ราษฎรไม่รู้ไม่ถึงเจ้านั้นเป็นเพราะขาดการศึกษาที่พวกเจ้าปกปิดไว้ไม่ให้เรียนเต็มที่ เพราะเกรงว่าเมื่อราษฎรได้มีการศึกษา ก็จักรู้ความชั่วร้ายที่พวกเจ้าทำไว้ และคงจะไม่ยอมให้เจ้าทำนาบนหลังคนอื่นอีกต่อไป

ราษฎรทั้งหลายพึงรู้เถิดว่า ประเทศเรานี้เป็นของราษฎร ไม่ใช่ของกษัตริย์ตามที่เขาหลอกลวง บรรพบุรุษของราษฎรเป็นผู้ช่วยกันกู้ให้ประเทศเป็นอิสระภาพพ้นมือจากข้าศึก พวกเจ้ามีแต่ซุบมือเปิบและกวาดทรัพย์สมบัติเข้าไว้ตั้งหลายร้อยล้าน เงินเหล่านี้เอามาจากไหน? ก็เอามาจากราษฎรเพราะวิธีทำนาบนหลังคนนั่นเอง บ้านเมืองกำลังอืดเคืองผิดเคืองชานาและพ่อแม่ทหารต้องทั้งนา เพราะทำนาไม่ได้ผล รัฐบาลไม่บำรุง รัฐบาลไล่คนงานออกอย่างเกลื่อนกลาด นักเรียนที่เรียนสำเร็จแล้วและทหารที่ปลดกองหนุนแล้วก็ไม่มีการงานทำ จะต้องอดอยากไปตามยถากรรม เหล่านี้เป็นผลของกษัตริย์เหนือกฎหมาย บีบคั้นข้าราชการชั้นผู้น้อย นายสิบ และเสมียน เมื่อให้ออกจากงานแล้วก็ไม่ให้เบี้ยบำนาญ ความจริงควรเอาเงินที่พวกเจ้ากวาดรวบรวมไว้มาจัดบำรุงบ้านเมืองให้คนมีงานทำ จึงจะสมควรที่สนองคุณราษฎรซึ่งได้เสียภาษีอากรให้พวกเจ้าได้รั้อย่างยาวนาน แต่พวกเจ้าก็หาได้ทำอย่างใดไม่ คงสูบเลือดกันเรื่อยไป เงินเหลือเท่าไรก็เอาไปฝากต่างประเทศ คอยเตรียมหนีเมื่อบ้านเมืองทรุดโทรม ปล่อยให้ราษฎรอดอยาก การเหล่านี้ย่อมชั่วร้าย

เหตุฉะนั้น ราษฎร ข้าราชการ ทหาร และพลเรือน ที่รู้เท่าถึงการกระทำอันชั่วร้ายของรัฐบาลดังกล่าวแล้ว จึงรวมกำลังตั้งเป็นคณะราษฎรขึ้น และได้ยึดอำนาจของกษัตริย์ไว้ได้แล้ว คณะราษฎรเห็นว่าการที่จะแก้ความชั่วร้ายนี้ได้ก็โดยที่จะต้องจัดการปกครองโดยมีสภา จะได้ช่วยกันปรึกษาหารือหลายๆ ความคิดดีกว่าความคิดเดียว ส่วนผู้เป็นประมุขของประเทศนั้น คณะราษฎรไม่ประสงค์ทำการแย่งชิงราชสมบัติ ฉะนั้น จึงได้อัญเชิญให้กษัตริย์องค์นี้ดำรงตำแหน่งกษัตริย์ต่อไป แต่จะต้องอยู่ใต้กฎหมายธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน จะทำอะไรโดยลำพังไม่ได้ นอกจากด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร คณะราษฎรได้แจ้งความประสงค์นี้ให้กษัตริย์ทราบแล้ว เวลานั้นยังอยู่ในความรีบตอบ ถ้ากษัตริย์ตอบปฏิเสธหรือไม่ตอบภายในกำหนดโดยเห็นแก่ส่วนตนว่าจะถูกลดอำนาจลงมากจะได้ชื่อว่าทรยศต่อชาติ และก็เป็นประจำเป็นที่ประเทศจะต้องมีการปกครองแบบอย่างประชาธิปไตย กล่าวคือ ประมุขของประเทศจะเป็นบุคคลสามัญซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้เลือกตั้งขึ้น อยู่ในตำแหน่งตามกำหนดเวลา ตามวิธีนี้ราษฎรพึงหวังเถิดว่าราษฎรจะได้รับความบำรุงอย่างดี

ที่สุด ทุกๆ คนจะมีงานทำ เพราะประเทศของเราเป็นประเทศที่อุดมอยู่แล้วตามสภาพ เมื่อเราได้ยึดเงินที่พวกเจ้ารวบรวมไว้จากการทำนาบนหลังคนตั้งหลายร้อยล้านมาบำรุงประเทศขึ้นแล้ว ประเทศจะต้องเฟื่องฟูขึ้นเป็นแน่มนั้น การปกครองซึ่งคณะราษฎรจะพึงกระทำก็คือ จำต้องวางโครงการอาศัยหลักวิชา ไม่ทำไปเหมือนคนตาบอด เช่นรัฐบาลที่มีกษัตริย์เหนือกฎหมายมาแล้ว เป็นหลักใหญ่ๆ ที่คณะราษฎรวางไว้ มีอยู่ว่า

๑. จะต้องรักษาความเป็นเอกราชทั้งหลาย เช่นเอกราชในทางการเมือง ในทางศาล ในทางเศรษฐกิจ ฯลฯ ของประเทศไว้ให้มั่นคง

๒. จะต้องรักษาความปลอดภัยภายในประเทศ ให้การประทุษร้ายต่อกันลดน้อยลงให้มากที่สุด

๓. ต้องบำรุงความสุขสมบูรณ์ของราษฎรในทางเศรษฐกิจ โดยรัฐบาลใหม่จะจัดหางานให้ราษฎรทุกคนทำ จะวางโครงการเศรษฐกิจแห่งชาติ ไม่ปล่อยให้ราษฎรอดอยาง

๔. จะต้องให้ราษฎรมีสิทธิเสมอภาคกัน (ไม่ใช่พวกเจ้ามีสิทธิยิ่งกว่าราษฎรเช่นที่เป็นอยู่ในเวลานี้)

๕. จะต้องให้ราษฎรได้มีเสรีภาพ มีความเป็นอิสระ เมื่อเสรีภาพนี้ไม่ขัดต่อหลัก ๔ ประการดังกล่าวข้างต้น

๖. จะต้องให้การศึกษาย่างเต็มที่แก่ราษฎร

ราษฎรทั้งหลายจงพร้อมใจกันช่วยคณะราษฎรให้ทำกิจอันจะคงอยู่ชั่วดินฟ้านี้ให้สำเร็จ คณะราษฎรขอให้ทุกคนที่มีได้ร่วมมือเข้ายึดอำนาจจากรัฐบาลกษัตริย์เหนือกฎหมายพึงตั้งตนอยู่ในความสงบและตั้งหน้าทำมาหากิน อย่าทำการใดๆ อันเป็นการขัดขวางต่อคณะราษฎร การที่ราษฎรช่วยคณะราษฎรนี้ เท่ากับราษฎรช่วยประเทศและช่วยตัวราษฎร บุตรหลาน เหลน ของตนเอง ประเทศจะมีความเป็นเอกราชอย่างพร้อมบริบูรณ์ ราษฎรจะได้รับความปลอดภัย ทุกคนจะต้องมีงานทำไม่ต้องอดตาย ทุกคนจะมีสิทธิเสมอกัน และมีเสรีภาพพ้นจากการเป็นไพร่ เป็นข้า เป็นทาสพวกเจ้า หมดสมัยที่เจ้าจะทำนาบนหลังราษฎร สิ่งทีทุกคนพึงปรารถนาคือ ความสุขความเจริญอย่างประเสริฐซึ่งเรียกเป็นศัพท์ว่า “ศรีอาริยะ” นั้นก็จะพึงบังเกิดขึ้นแก่ราษฎรถ้วนหน้า

คณะราษฎร

๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕

ฉาก 3

แม่ช้อย แม่พลอย แม่พลอย แม่พลอยจะแม่พลอยอยู่มัยเนี้ย เกิดเรื่องใหญ่แล้ว

แม่พลอย อยู่เนี้ยจะแม่ช้อย มาแต่เช้าอีกละ

แม่ช้อย นี้ ไม่รู้เรื่องบ้างไรง ก็คณะราษฎรนะสิ เจ้าจับเจ้าไปขังไว้ แล้วก็ประกาศเปลี่ยนแปลงการปกครอง

แม่พลอย คณะราษฎร พวกนี้ไม่กลัวบาปกลัวกรรมกันรียังไง (เฮ) แล้วคณะราษฎรมันเป็นใครกันละแม่ช้อย เป็นพวก

เดียวกับนิติราษฎรไช้มัย (ฮา)

แม่ช้อย ไม่ใช่หรอกจะแม่พลอย

แม่พลอย อ่าวเธอ

แม่ช้อย ชั้นเองก็ไม่รู้ รู้แต่ว่า มีพวกทหาร แล้วก็คนธรรมดาอย่างเรานี้แหละ เห็นเค้าจะประกาศใช้ คอน คอน สะตติต๊วชั้น

ด๊วหน้า

แม่พลอย ฮะ คอนสติต๊วต๊วชั้น

แม่ช้อย คอนสติต๊วต๊วชั้น

แม่พลอย มันเป็นฝรั่งมังค่าที่ไหนนะแม่ช้อย

แม่ช้อย ก็ มันไม่ใช่คนนะ เห็นคุณหลวงบอกว่ามันเป็นกฎหมายของพวกฝรั่งมังค่านั่นแหละ ใช้ในการปกครองบ้านเมือง
แม่พลอย กฎหมายของพวกฝรั่ง เอาคอนสตีวชั่นมาปกครองบ้านเมือง แล้วพวกเจ้าล่ะ

แม่ช้อย เอ้อ

แม่พลอย จะเอาเจ้าไปไว้ที่ไหน

แม่ช้อย ก็ขังไง

แม่พลอย จะฆ่าเจ้าให้หมดเลยรึยังไง

อั้น ในที่สุด ในที่สุดเราก็ก็นำสำเร็จแล้ว!!

แม่พลอย ไปตีกตักใจอะไรมานะตาอั้น

แม่ช้อย เออ ตาอั้น เจ้าปฏิวัติกัน พ่อมาตีใจอะไรกัน

อั้น ตาอั้นเค้าจะแปลกใจได้ยังไงล่ะครับ ในเมื่อตัวเค้าเนี่ยเป็นกบฏ

แม่พลอย อั้น รู้ตัวรีเปล่าว่าพูดอะไรออกมา จริงอย่างที่น้องพูดรีเปล่า ตาอั้น

อั้น ครับ แม่ เราทนอยู่ในสังคมที่เหลวแหลกนี้ สังคมที่มีแต่การกดขี่ สังคมที่คนรวยเหยียบหัวคนจนมานานเท่าไรแล้วครับ
คุณแม่ ถึงเวลาแล้วครับที่เราจะเปลี่ยนแปลงแผ่นดินนี้ ให้ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน

แม่พลอย ชั้นไม่นึกเลย ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าจะเลี้ยงลูกออกมาให้กับกู ชั้น ชั้นกราบแผ่นดินไทยทุกวัน (โห่ร้อง) เพราะว่าชั้น
สำนึกในบุญคุณของแผ่นดิน ที่ให้ที่อยู่ ให้ที่อาศัย กินอยู่หลับนอนอย่างสุขสบายในเมืองศิวิไลอย่างนี้ ทำไม ทำไม
ถึงไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรมอะไรเลย (โห่ร้อง)

อั้น พี่เค้าไม่เกรงกลัวต่อบาปอะไรทั้งนั้นหรือครับคุณแม่ ต่อไปเนี่ยะพวกเรางจะต้องอยู่ใต้บังเหียนของพวกไอ้เผด็จการ
พวกไพร่พวกนั้น

อั้น หากบ้านนี้เป็นเมืองฟ้าเมืองสวรรค์จริงนั้นไซ้ไร เหตุใดจึงมีคนหนึ่งอยู่อย่างสุขสบาย แต่อีกคนหนึ่งอยู่อย่างยากจน
แร้นแค้น (ปรบมือเฮ) นับต่อแต่นี้สืบไป คนทุกคนบนผืนแผ่นดินนี้ บนผืนแผ่นดินสยาม จะมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียม
กัน

แม่ช้อย จริงสินะแม่พลอย หากเราไม่มีคนจนนะ พวกเรางจะดีกว่านี้ไม่น้อย ...ทำให้เตี้ยชั้นนะมีรายได้เพิ่มขึ้น แต่เราง
ไม่ได้ไปงานรื่นเริง เราก็กองปรับตัวนะ เนี่ยอย่างงานวันเนี่ยะ

แม่พลอย ชั้นรับไม่ได้ ชั้นรับไม่ได้ ระวังเอาเถอะ ไปแย่งชิงเอาอำนาจเค้ามา ซักวันหนึ่ง เค้าจะมาทวงเอาอำนาจของเค้าคืน
เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินนะ เค้าไม่มีวันยอมมาอยู่ใต้การปกครองของคอนสตีวชั่นของพวกไพร่หรือ! (เฮ) ระวังไว้ จะรบ
กันไม่รู้จักจบจักสิ้น

อั้น หากจะรบก็ต้องรบสิครับคุณแม่ ขอให้รู้ไว้เถิดว่า ไม่ว่าเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน หรือเชื้อพระวงศ์ หรือใครก็ตาม บังอาจมาแย่ง
ชิงเอาอำนาจคือจากประชาชน เห็นทีคงต้องรบกันละขอรับ คุณแม่รู้มั๊ย ชาวสยามยุคนี้ เขาไม่ได้กินหญ้า ไม่ได้กิน
กล้วย ไม่ได้กินฟาง แทนข้าวเหมือนยามแต่ก่อน ที่จะให้ใครมาสนตะพายเอาง่ายๆ และขอให้คุณแม่ไปตรับรู้เถิด
ครับว่า การที่พวกกระผมได้กระทำลงไป ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของผมฝ่ายเดียว แต่มันคือประโยชน์ของราษฎร ของ
ประชาชนชาวสยามสืบไปนับแต่บัดนี้ถึงอนาคตกาลข้างหน้า

แม่พลอย อั้น อั้นรู้มั๊ย ว่าอั้นทำลาย อั้นเหยียบย่ำ ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่แม่เคารพนับถือ แล้วก็บูชามาทั้งชีวิต! (เฮ) ไม่คิดเลย
ออกไป! ออกไปเสียให้พ้นหน้าแม่! [ทรุด]

แม่ช้อย เออแม่พลอยจะแม่พลอย เตี้ยชั้นต้องขอตัวกลับก่อนนะจะ จะไปรู้เรื่องในวังซักหน่อย ชั้นไปแล้วนะจะแม่พลอยนะ
เออใจเย็นๆ ใจเย็นๆ

ดนตรีบรรเลงนำดาท่วมจอตังขึ้น

แม่พลอย อัน อันรู้มัย ตั้งแต่แม่เกิด จนแม่โต แม่ สำนึกในบุญคุณของแผ่นดินมาตลอด อัน อันทำอะไรอะลูก
อัน ต่างตาไว้ครับคุณแม่
แม่พลอย ต่างตาทำไมลูก
อัน ครูสอนการแสดงบอกว่า
แม่พลอย เตี่ยว ชาวัดนะเบาหนอยได้มัยอะ มันไม่ได้ยิน
อัน ครูสอนการแสดงบอกว่า ถ้าอยากจะทำน้ำตาไหล ให้ถ่างตารอไว้ครับ
แม่พลอย นี่ชาวัดยังช่วยไม่ได้อีกเธอ
อัน ไกลแล้วครับคุณแม่
แม่พลอย มารียังลูก
อัน ขอขอขง้าง ๆคุณแม่หน่อยครับ
แม่พลอย เอานี้ลูก
อัน อะเหือเหือ ๆ ๆ ๆ
แม่พลอย ฮือ ๆ ๆ ๆ เพื่อเป็นการไถ่โทษให้แผ่นดิน แม่ว่าเราสองคนมากกราบอภัยโทษแผ่นดินกันดีกว่า
ทั้งสองกราบมาทางผู้ชม
แม่พลอย ปะ ไปทำบุญ ไปสวดมนต์กันดีกว่า เผื่อว่าเค้าจะอภัยให้บาปกรรมที่ไออันมันทำ แม่เสียใจ...

ฉาก 4

ร่ำวง

แปดนาฬิกา ได้เวลาซักรง
เราจะต้องยืนตรง เคารพธงของชาติไทย
เราสับสนุน ป.พิบูลสงคราม
เราจะต้องทำตาม ตามผู้นำของชาติไทย (ซ้ำทั้งท่อน)
เชื้อผู้นำของชาติ ประกาศทั้งชายและหญิง
สตรีเอาไผ่ผมยว ไส้หมวกรองเท้าให้ทันสมัย
นุ่งถุงละกะตุงกะดิ่ง มั่นนารักจริงแม่ยอดหญิงชาวไทย (ซ้ำทั้งท่อน)
สาวน้อยเอวกลม ไผ่ผมตัดลอนตัดคลื่น
ใส่น้ำมันหอมรีน สวมแต่หมวกโบราณ
แต่งตัวทันสมัย สาวไทยแบบหลวงพิบูล
หัวกระเป่าจันทบูร แม่คุณละจะไปไหนกัน
ฉันจะไปดูโขน ละฉันจะไปดูหนัง
ฉันจะไปดูโขน ละฉันจะไปดูหนัง
มาขึ้นรถรางมาไปด้วยกัน (ซ้ำทั้งท่อน)
เดือนจำเดือน ไอ้เดือนละมาเดือนจากฟ้า
อยากเห็นละไม่เห็นเธอมา หน่ายอุราให้สะท่อน
กินละกะต้องหยุดพัก ละมานั่งฝากรักกันเสียก่อน

สาวงามเมื่อย่าอาวรณ์ จะพาน้องจรเมื่อตอนเที่ยงคืน (ซ้ำทั้งท่อน)

ดึกเสียแล้วละหนา ฉันทขอลาไปก่อน

จำใจจะต้องจากจร ออย่าอาวรณ์ร้าวร้อนฤทัย

หากมั่นว่ามีความนี้ โอกาสดีมาสนุกกันใหม่

ขอวอนองค์พระรัตนตรัย จงให้มีความสุขเอย (ซ้ำทั้งท่อน)

ฉาก 5

[1:38:20]

เพลงวอลซ์ “นางฟ้าจำแลง” ดั่งขึ้น “โคมเอยโคมงามม อร่ามแท้แลตละสิ่ง ได้เจอครั้งหนึ่ง สเน่ห์ซึ่งตรึงใจ ครั้งเดียวได้ชม สมัคร
ภริมย์รักใคร่ พันผูกใจไม่ร้างลา...” ระหว่างนั้นแม่พลอยเข้าจากมานั่งบนตั่ง พักศอกบนหมอนขิด ถอนใจเสียดัง

แม่พลอย เหนื่อย ทำแต่งงานบ้าน นี้นะ ถ้าเป็นสมัยแต่ก่อน เหมือนตอนคุณพี่ยังอยู่ ก็คงจะมีเมียน้อยๆของคุณพี่นี่เี่ยมา

ช่วยงานบ้าน แต่เดี๋ยวนี้ต้องทำเอง มีลูกชายกะเค้าคนหนึ่ง มันก็ดันไม่เอาไหน งานการก็ไม่ทำ วันๆก็ออกไปมั่ว

ผู้หญิง [ถอนใจ สายหน้า] แล้วก็ยังมีลูกสาว ลูกสาวก็ดันไปแต่งงานกับลูกเจ๊ก! แทนที่มีคุณชายวังจุกหาเทพนะมาชอบ

พอ มันก็ไม่เอา บอกว่าถ้าแต่งงานกับเจ้ายุคนี้นี้นะจะลำบาก! โอ๊ะ แล้วแต่งงานกับเจ้ามันไม่ดีตรงไหนล่ะ เอ้อ รู้

อย่างนั้นจะคะ อีชั้นเนี่ย เอาชี้อัดปากมันตายไปตั้งแต่เกิดแล้ว เดียวว่าจะนอนพักซักหน่อย ง่วงละ

แม่พลอยหลับไป เสียงระล่ำระลักขึ้น เจ้านางคำหอมอย่างเอียงเข้าไปหาแม่พลอย

เจ้านางคำหอม คำเหียน คำเหียนของแม่ คำเหียนของแม่อยู่ไหน

แม่พลอย [ทำเสียงอู้อี้เหมือนคนละเมอ]

เจ้านางคำหอม ลูกขึ้นมาอยู่กับแม่กำล่อ

แม่พลอย แป็บหนึ่งนะแม่ ยะอะหยังก่อยะจ้ำๆ ยะเนิบๆ ลูกก่อนนอนจ้ำๆ นอนเนิบๆ ก่อนนะแม่

เจ้านางคำหอม คำเหียน แม่โมโหแล้วนะ [แม่พลอยสะดุ้งตื่นหันหาเจ้านางคำหอม] ลูกขึ้นมาอยู่กับแม่บัดเดี๋ยวนี้

แม่พลอย [พนมมือหว่างอก] แม่! แม่ตายไปแล้วใจกำ? แม่เป็นผี? [ยกมือที่พนมอยู่ปิดหน้า] อย่ามาหลอกมาหลอนลูก

เลย ลูกกลัวแล้ว! เดียวลูกจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แม่ แม่ก็ตายไปแล้ว ผีก็อยู่ส่วนผี คนก็อยู่ส่วนคน เข้ากันไม่ได้

เหมือนแม่หากกับพี่มากใจ

เจ้านางคำหอม ถึงแม่จะเป็นผี แม่ตายไปแล้ว แม่ก็เป็นแม่ของลูก แม่อยากจะรู้ว่าบัดเดี๋ยวนี้ คนใจของลูกในวังเนี่ยมันไป

ไหนหมิด แล้วก็นางคำแก้วดีแม่ส่งมาให้อำนาจช่วยลูกนะ ไปไหนเหี้ย?

แม่พลอย พุดไปแล้วก็โมโห ก็ผิวหนูนะสิแม่ มีคนใช้ที่คนๆ มันก็ยะเอามาเป็นเมียหมิด! (ผู้ชมโห่ร้อง) ลูกก็เลยไล่มันออก

หมิดเลย

เจ้านางคำหอม ไล่มันออกไปยะหยัง

แม่พลอย โดยเฉพาะอีคำแก้ว เสียใจ ลูกไว้ใจ ลูกอยากจะทำคอมันจ๊กนั๊ก

เจ้านางคำหอม มีคนใจ แล้วผิวลูกก็ไปทำเมีย [แม่พลอยพยักหน้า] ลูกก็ไล่ออก [แม่พลอยพยักหน้า] ทำงานคนเดียวจนอึด

จนอ่อน [แม่พลอยพยักหน้า] แล้วลูกมีคนใจใหม่แถม [แม่พลอยพยักหน้า] ผิวลูกก็เอาคนใจไปทำเมียแถมละลูก

อย่างเงี้ย หยะได

แม่พลอย ลูกก็ไล่มันออกอีก!

เจ้านางคำหอม ก็นี่ล่ะ ท่านก็ฤทธิเป็นตั้งบอกว่าลูกงาวจะไต่ละ

แม่พลอย [สะดุ้ง] ห๊ะ? (ปรบมือโห่ร้อง)

เจ้านางคำหอม ท่านคึกฤทธิ์ตำลูกว่าเป็นคนง่าว เป็นแม่หญิงง่าว ๆ ตีน้ำพาแม่หญิงตั้งประเทศสยามตั้งง่าวไปตวยอะ
แม่พลอย [ยกมือยัง] เตี่ย

เจ้านางคำหอม เพราะว่าแม่พลอยเป็นคนหูเบาแม่แค้นเกาะ

แม่พลอย บ่ไจ้ แม่ ฟังก่อน เตี่ยวันนี้เขาบ่หื้อเรียกว่าสยามแล้ว เขาเรียกว่า... [หันหน้าหาผู้ชม] ไทย ไทยแลนด์!

เจ้านางคำหอม โธ๊ะจะได้ก้อจ้ง ท่านคึกฤทธิ์ก้อต้องบอกว่าลูกง่าวอยู่ดีละเนาะ เป้าว่าเป็นคนหูเบา เป็นว่าหยังกะเจื้อ
หมืด

แม่พลอย แม่บ่เข้าใจ ผัวลูก เป็นถึงคุณหลวง เป็นถึงคุณหลวงระดับนั้น จะยะผิดได้จะไต คนมียศศักดิ์ ยะอะหยัง ก่อบมี
วันผิด (ปรบมือโห่ร้อง) แต่ว่าพวกคนใจจ้งมันเป็นไพร่ ยะอะหยังมันก้อผิด (โห่ร้อง)

เจ้านางคำหอม จะไตก้อจ้ง ท่านคึกฤทธิ์ ก็จ้งว่าลูกง่าวนั้นแหละ

แม่พลอย อ้าว ท่านคึกฤทธิ์มาว่าลูกง่าวได้จะไต

เจ้านางคำหอม ก้ออาจจะเป็นเพราะว่าการเปลี่ยนชั่วคราวเมือง ถึงได้ตำลูกอย่างอ้อ เพราะมันบ่ปกติ เมื่อก่อนเป็นจะไตละ แม่
พลอยตีหยังอั้น แม่พลอยตีหยังอ้อ ฮักแผ่นดินฮักชาติบ้านเมือง บัดโตเอี้ย ต่อแหลทั้งนั้น (โห่ร้องปรบมือ) บ่แปลก
เลยเจ้าตีบ้านเมืองเฮาประเทศสยามมันถึงได้จ้ง มันถึงบ่ได้ก่าวหน้าเทียบเท่าประเทศชาติคนอื่นเป็น เพราะมันมี
แต่คนชั่ว คณต่อแหล (ฮิ้ว) คนหันแกตัว (ฮิ้ว)

แม่พลอย ท่านคึกฤทธิ์ สร้างฉิ้นขึ้นมา เพราะท่านหมายมั่นให้ฉิ้นเป็นตัวแทนของผู้หญิงไทยที่มีความรักชาติ แต่เตี่ยวันนี้
ท่านว่าฉิ้นโง่ ถ้าอย่างนั้น คนไทยก็โง่ด้วย (ปรบมือ) และท่านคึกฤทธิ์ ก็โง่ด้วย (ปรบมือ) ลูกเสียใจ ลูกเสียใจ!

เจ้านางคำหอม จะไตก้อจ้ง หื้อลูกเนี่ยไปเอาหมากเอาพลูมาทำบุญอุทิศส่วนกุศลมาหื้อแม่ก้อแล้วกัน

แม่พลอย แม่ จะไปเอาหมากเอาพลูมาได้จะไต ประเดี่ยวันนี้เยะหลวงเค้าห้ามกินหมากกินพลูแล้ว

เจ้านางคำหอม จะห้ามยะหยัง ของดีแต่จ้ง

แม่พลอย ก้อนายกรัฐมนตรีเป็นห้าม เป็นบอกว่ามันสกปรก ขากฤษๆนะ

เจ้านางคำหอม เอาละ บ่เป็นหยัง ขอหื้อลูกไปบอกเขาแล้วกัน ถ้าบ่อย่างอั้นนะ แม่จะมาหักคอหื้อเขาตายหมืดนะ [แม่
พลอยพนมมือกลัว ก้าวถอย] ไอ้พวกต่อแหล ไอ้พวกชั่ว (ปรบมือโห่ร้อง) ไอ้พวกทั้งหลายเนี่ย จำไว้เน้อ จำไว้เนะ

แม่พลอย [ยอตัวลงยกมือขึ้นจับหัว] จำแล้ว ๆ อย่างมาหลอกมาหลอนลูกเลย กลัวแล้ว กลัวแล้วแม่ (โห่ร้อง)

เจ้านางคำหอมออกไป แม่พลอยโวยวายเสียงดัง เอาหัวมุดอยู่กับหมอนขิด “อย่ามาหลอกมาหลอนลูกเลย จะทำบุญให้ เอา
หมากเอาพลูไป...” ขณะที่แม่ช้อยเข้าฉากมาเห็นแม่พลอย

แม่ช้อย เอ้า แม่พลอย ตื่นๆ ละเมอเธอเนี่ย ตื่นๆ โอ้ย ผันร้ายจะกลายเป็นดี...

แม่พลอย ผันร้าย เอ้า... แม่ช้อยมาทำไมละ มาที่ไรก็มีแต่เรื่อง

แม่ช้อย แม่พลอย...

แม่พลอย อะไรอีก

แม่ช้อย ก็เตี่ยฉิ้นนะซี

แม่พลอย ตายแล้วเธอ? (ผู้ชมหัวเราะ)

แม่ช้อย ยัง. เตี่ยฉิ้นนะแยแล้ว กิจการของเตี่ยฉิ้นก็แยไปหมดแล้วนะ หลวงเค้ารณรงค์ไม่ให้เค้าซื้อของพวกเจ๊ก ฉิ้นนะ

สงสารเตี่ยจ้งจ้ง ฮือ ทำยังงี้ดี แล้วเค้าหาว่าเตี่ยฉิ้นนะมาไถ่เงินพวกคนสย... เอ้ย คนไทย เอาไปเมืองจีน

แม่พลอย ก็จ้งจริงนะ

แม่ช้อย อ่าว นี่แม่พอย ชั้นสุดสำห้มาหาแม่เพราะชั้นมาปรึกษาเรื่องนี้ ชั้นจะทำยังไงดีอะแม่พลอย

แม่พลอย แม่ช้อย ชั้นจะช่วยอะไรแม่ได้ละ วันๆเนี่ยะชั้นก็ต้องกินแต่ผัดไทยเส้นจันท์ผัดไทยเส้นจันท์ผัดไทยเส้นจันท์ (ผู้ชม หัวเราะ) หมูท่านก็ไม่ให้กิน บอกว่าเป็นของเจ๊กนำเข้า และอีกอย่าง แม่ไม่เห็นเทรอ รูปจอมพล ป. นะ ดิตอยู่เต็ม บ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว

แม่ช้อย เอ้อ ใช้

แม่พลอย เนี่ย เสาปูนก็มี เสาเหล็กก็มี สุดสะพานลอยนั่นก็มี (โห่ร้อง) สะพานลอยนี่ก็มี (โห่ร้องเสียงสูง) แล้ว ได้ยินมัยๆ ใน วิทยุเนี่ย เวลาเปิดวิทยุทีไร ก็มีแต่เสียงจอมพลป.ๆๆ (หัวเราะปรบมือ)

แม่ช้อย ใช้ ใช้

แม่พลอย เอ้า นี่ [ลูกชั้น ทำท่ากระซิบ] มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง พ่อเพิ่มเพ็งเล่าให้ฟังมา อย่าไปบอกใครนะ เหยียบๆ

แม่ช้อย เออเหยียบเลย

แม่พลอย นายกรัฐมนตรีนะ ท่านนะ [นิ่งไป]

แม่ช้อย เอ้าเล่าสิ กำลังฟังอยู่นี้

แม่พลอย ก็ท่านนะ ทำการยึดทรัพย์ ยึดทรัพย์ของพระปกเกล้า [ยกมือจบหัว] กับพระนางเจ้ารำไพพรรณี เพราะอะไรรู้มัย

แม่ช้อย เพราะอะไร

แม่พลอย เพราะว่าสองพระองค์นะ ดันไปจับบิบบิๆ เงินในสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เอามาใช้ส่วนตัว (ผู้ชม ปรบมือโห่ร้อง)

แม่ช้อย ไอ้หย่า

แม่พลอย ของพวกท่านแท้ๆ ทำไมท่านจะใช้ไม่ได้ แล้วนี่นะ ยังร้ายกาจนะ ร้ายกาจถึงขนาดที่ว่างดจ่ายเบี้ยรายปีให้ใน หลวงกับพระราชินีแล้วก็เจ้าอีกตั้งยี่สิบสองพระองค์เชียวนา (โห่ร้อง)

แม่ช้อย ไอ้อย่า! ออกอีแป้นจะแตก

แม่พลอย แล้วอย่างเนี่ยะ [ชี้กลับไปกลับมาระหว่างตัวเองกับแม่ช้อย] เราจะไปสู้เค้ารี

แม่ช้อย แล้วเตี้ยชั้นละแม่พลอย เตี้ยชั้นจะไม่ต้องระเห็จออกไปนอกประเทศรี

แม่พลอย เป็นญาติกับทักษิณก็ต้องไปนั่นละ (โห่ร้องและหัวเราะ)

แม่ช้อย เกี่ยวมัยเนี่ย?

แม่พลอย แต่ชั้นว่า ถ้าเตี้ยแม่ช้อยเนี่ยไม่ได้มีอะไรมากมาย มันก็คงไม่ได้ร้ายแรงอะไรหรอกหน้า เออ ก็ยังทำมาค้าขายกันได้ อยู่ แต่ว่า มันก็คงจะได้เงินน้อยลง

แม่ช้อย เอ้อ...

แม่พลอย ชั้นว่านะ ไอ้ชั้นมันเป็นคนฉลาด มีความคิด ชั้นก็เลยคิดว่า แม่ช้อยควรจะออกจากวัง กลับไปช่วยเตี้ยทำมา ค้าขาย เพราะว่าตอนนี้เนี่ยท่านไม่ค่อยให้หมอบให้คลาน อย่างเราๆเนี่ย ไม่หมอบไม่คลาน แล้วจะไปทำงานอะไร ละ (โห่ร้องปรบมือ)

แม่ช้อย จริงด้วย

แม่พลอย แล้วเนี่ย พ่อแม่ช้อยไปช่วยเตี้ยขายของ แม่ช้อยก็จะได้สบายขึ้น เขาก็จะไม่ด่าหน้า

แม่ช้อย นี่ก็ด่าไปหมดแล้วเนี่ย

แม่พลอย แต่ อีกเรื่องนึง แม่ช้อย อย่าให้ใครเค้ารู้นะ ว่าแม่ช้อยนะ เป็นลูกเจ๊ก!

แม่ช้อย อุวะ! ตัวเองลาวจะตาย (หัวเราะ) แม่พลอยทำไมว่าชั้นอย่างนี้

แม่พลอย ก็มันจริง ชั้นฟังวิทยุบอกมานะ ชั้นชิมชั้บทุกวันๆ ชั้นพูดได้เลยเนี่ย (ปรบมือ) ชั้นว่าแม่กลับไปก่อนนา พอดีชั้น
นอนไม่เต็มตื่น ผันไม่ดีซะก่อน ชั้นจะนอน

แม่ช้อย อือ... ไอ้หย่า... อุตุสำหรับมาหา ไปก็ได้ ชี

แม่ช้อยออกไป

1:52

ประไพเข้ามา

แม่พลอย เดียวที่ๆเค้าก็จะกลับมาแล้วนะ แล้วผิวเจ๊กลูกก็จะกลับมาแล้วนี่

ประไพ ช่วงนี้เจ๊กเค้ารวนนะคะ เจ๊กเค้าจะครองแผ่นดิน ลูกก็เลยต้องเอาผิวเจ๊กนะคะ

แม่พลอย ระวังนะ แม่ช้อยเพิ่งมาปรึกษาแม่ ว่าเค้าไม่ให้เจ๊กชายของแล้ว เปลี่ยนยุคละนะ ลูกก็น่าจะเปลี่ยนผิวได้แล้วนะ

ประไพ แม่ระวังมิจฉาชีพนะคะอีแก่่นะ

คำเอื้อง น้องคำเหียน น้องกำเหียนจำปีปได้ก๊ะ

แม่พลอย แกเป็นใคร

คำเอื้อง พี่กำเอื้อง พี่กำเอื้องโง่น้องกำเหียน

แม่พลอย จำไม่ได้ มาทำไม ชั้นว่าเราไม่รู้จักกันนะ จำคนผิตรีเปล่า

คำเอื้อง เสียใจ บี้เสียใจเหลือเกิน

แม่พลอย พูดภาษาไทย แบบนี้ฟังไม่รู้เรื่อง

คำเอื้อง ตอนที่น้องเด็กๆ น้องไปโรงเรียนโดนเพื่อนล้อว่า อีทองสั้น น้องก็จะวิ่งเข้ามาหาพี่ พี่ก็จะช่วยน้องเสมอ วันนี้พี่มา
หาน้อง ก็ไม่ได้หวังว่าน้องจะช่วยอะไรหรอกนะ ตั้งแต่แม่ตายไป ผิวพี่ก็ตายไปในสงคราม

แม่พลอย สมน้ำหน้า

คำเอื้อง พี่ก็แก่แล้ว

แม่พลอย จริง

คำเอื้อง ก็เลยมาหวังพึ่งบุญของน้อง

แม่พลอย ชั้นว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกันนะ ชั้นก็ไม่คิดว่าจะต้องช่วยอะไร

คำเอื้อง สีมกำพืดแล้วก๊ะ

แม่พลอย บ่ได้ลืม แต่บ่อยากจำ ชั้นจะจำแค่ว่าชั้นเป็นคนไทย ไม่มีญาติพี่น้องเป็นลาวอย่างพวกแก

คำเอื้อง แต่พี่คำเหียน ก่อนแม่ตาย แม่ได้สั่งเสียไว้ว่า

แม่พลอย ไม่ได้ เพราะว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน

คำเอื้อง อยู่ด้วยไม่ได้หรอก

แม่พลอย ไม่ได้

คำเอื้อง ขอเงินก็ได้

คำเอื้อง อยากรู้ให้ใส่กล่องด้วย

พาดถุงเงินใส่พื้น

แม่พลอย ในกล่องนะ เค้าเอาไว้จัดงาน เอาอันนี้ไป แล้วก็ไม่ต้องมาให้ชั้นเห็นหน้าอีก เราไม่ได้เป็นอะไรกัน

ประไพ คุณแม่คะ ตกลงพวกเราเป็นใครกันแน่คะ

แม่พลอย เราเป็นคนไทยลูก แม่ไปทำกับข้าวนะ

ดนตรีไทยบรรเลง

ประไพ ป้าคะ รีบๆเก็บด้วยนะ ผัวเจ๊กหนูจะมา มาเอาอึ๋บไปส่งตลาด ล้างเสียด มาทำความสะอาดหน้าบ้านด้วยเสียด

จัญไรทั้งนั้นเลย ลาว!

คำเอื้อง ถ้าการเป็นคนไทยทำให้ต้องถูกเหยียดหยามคนอื่นขนาดนี้ พี่ก็ไม่อยากเป็น

ประไพ นี่แก นี่ลูกแกไซ้มัย เลี้ยงลูกประสาอะไรให้เป็นโจร

ขวัญข้าว...

1:59

ขวัญข้าว ไอ้ซีโกง โกงได้แม่แต่กระทั่งพี่น้องของตัวเอง ไอ้ซีโกง

คำเอื้อง แม่รู้ว่าเอ็งโกรธแม่ แต่มันจน(?)นะลูก คำบอกว่าเป็นขโมย แม่ก็ต้องตีเอ็ง เอ็งเข้าใจแม่มีลูก

เสียงปืนและระเบิดปรมาณู แม่ลูกวิ่งหลบระเบิดไปทั่วเวที

ฉาก 6

โกโบริกับอังศุมาลินเข้าฉาก โกโบรินอนเจ็บอยู่หน้าเวที อังศุมาลินตามหาท่ามกลางเสียงปืนและระเบิด จนเจอ

ประไพ นี่ยังมาอาลัยอวารถันผัวอยู่นอกอีกเธอ อัง ญู่ปุ๊นแพ้สงครามแล้ว แล้วจอมพล ป. ก็คงจะต้องเป็นผู้แพ้สงคราม

เดี๋ยวนี้ต้องมีผัวฝรั่ง เป็นเสรีนิยม

อังศุมาลิน เราคิดได้ อยากรีบลูกหัวทองๆ

ประไพ มีผัวอยู่นะ มันไม่แซ่บหรอก มาหาผัวฝรั่งกับเรา

2:03

ขวัญข้าว ปรีดีฆ่าในหลวง

โกโบริ เฮอะ ปรีดีฆ่าในหลวง

อัน ห๊ะ ปรีดีฆ่าในหลวง

ฉาก 7

แม่พลอย แม่ช้อยหาย โดนอ้อมรีเปลา่ พร้อมแล้วทำไมไม่ขึ้นล่ะแม่ แก่แล้วเธอ

แม่ช้อย แม่พลอย แม่พลอย!

แม่พลอย จริงๆแม่ต้องออกฝั่งโน้นนะ ตรงนี้มันบ้านชั้น

แม่ช้อย อ้าว ทำไมมันย้ายมาตรงนี้ล่ะ

แม่พลอย รู้และ ก้าวทางฝั่งนี้ไม่ได้ละสิ ถึงต้องขึ้นตรงนั้น

แม่ช้อย โอ้ย ไช้ข้อมันไม่ค่อยจะดี

แม่พลอย ก๊อกแก๊กก๊อกแก๊ก

แม่ช้อย เอ้อ หลังก็ไม่ค่อยจะดี แต่คราวนี้เรื่องใหญ่มาก ใหญ่มาก ๆ

แม่พลอย ขนาดนั้นเชียว

แม่ช้อย ใช่

แม่พลอย เรื่องอะไร

แม่ช้อย อือ... แม่พลอย ในหลวง..ในหลวง..ในหลวงสวรรคตแล้ว (เฮ้! ปรบมือ)

แม่พลอย ไม่จริง แม่ไปเอาอะไรมาพูดที่ไหน ข่าวลือรีเปล่า

แม่ช้อย จริงจะแม่พลอย จริง ๆ ที่แรกชั้นก็นึกว่าข่าวลือ แต่จริงๆแล้วมันไม่ใช่ ท่านสิ้นแล้วจริงๆ (ปรบมือ) อือ

อัน ถ้าหากว่าในหลวงจะอายุสั้นเพราะโรคภัยไข้เจ็บ มันก็ไม่ใช่เรื่องผิดธรรมชาติหรอกครับ แต่มันเป็นเพราะมีใครบางคน
เนี่ย วางแผนคิดร้าย เพื่อที่จะมอบความตายให้กับพระองค์

แม่พลอย ใครกันล่ะอัน

อัน อือ! หลวงประดิษฐไพเราะ ักคงจะวางแผนเตรียมการมาอย่างเนิ่นนาน

แม่ช้อย พ่ออัน แล้วเค้าบอกว่า หลวงเจ้าชิต เจ้าบุศย์ เจ้าเฉลียว มันสมคบคิดกัน แต่หลักฐานมันก็ยังไม่กระจ่าง จะไป
กล่าวหาหลวงประดิษฐไพเราะอย่างนั้น มันไม่เข้าเรื่อง

อัน แม่ช้อยครับ แม่ช้อยมองโลกสวยเกินไปแล้วนะครับ

แม่ช้อย พ่ออัน อย่างน้อยๆ ชั้นก็เป็นรุ่นเดียวกับแม่ของเธอ ชั้นอยู่ในรั้วในวังมานาน ชั้นรู้ว่าอะไรจริง อะไรเท็จ อะไร
ต้องพิจารณา แม่พลอย ขอตัวกลับแล้วนะ มาแจ้งข่าว มีงานต้องทำอีกมาก แล้วลงทางไหนล่ะแม่

แม่พลอย ชั้นว่าแม่ลงทางนี้ได้ เดี่ยวไปส่ง

แม่ช้อย คุณดูแลตัวเองด้วยนะ

แม่พลอย จ๊ะจ๊ะ

อัน คุณแม่ครับ เดี่ยวผมขอเอาข้าวไปฝากที่ทำน้ำก่อนนะครับ

แม่พลอย อัน มาช่วยแม่ก่อน

อัน แม่ไหวนะครับ

แม่พลอย ไม่น่าเลย ยังหนุ่มยังแน่น สวยงามออกปานนั้น ไม่น่าอายุสั้นเลยจริงๆ ใคร ใครมันทำเรื่องอุบาทว์ชาติชั่ว แม่ว่า
เรา ต้องกราบขอพรให้พระองค์ไปสู่สวรรคต กราบกันอีกนะลูก บ้านเราอะอะอะไรก็กราบ

ทั้งสองกราบ

แม่พลอย อันไปบอกข่าวที่ทำน้ำ เดี่ยวแม่จะเตรียมชุดเตรียมเสื้อผ้า แม่แก่แล้ว ก็ยังต้องทำเองทุกที

ฉาก 8

ละครใบ้ หน้ากาก V for Vendetta จำลองฉากสังหารหมู่ 6 ตุลาคม 2519

ฉาก 9

เฮ้ย ทำอะไรนะไอ้หนู

...

อยากฟังนิทานมัยไอ้หนู

เด็กคนหนึ่งเคยบอกพวกเราไว้ว่าเค้าจะไม่ทอดทิ้งเรา ถ้าเราไม่ทอดทิ้งเค้า (ปรบมือ) จริงๆ ยายก็อยากจะเล่านิทานให้เค้าฟัง
แต่เค้าคงไม่ฟังหรอก เสาให้เอ็งฟังแล้วกันนะ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชองค์หนึ่ง พระราชองค์นี้ทรงโปรดการฟังเรื่องตลก เหล่าบัณฑิตจึงต้องสรรหาเรื่องตลก
มาเล่าให้พระราชฟัง พระราชาทรงมีสนมมากมาย แต่ที่พระองค์โปรดปรานนั้นมีเพียงนางเดียว เพียงแต่ว่า นาง
นั้นกลับมีใจรักกับบัณฑิตหนุ่ม

กระซิบกันมาเป็นต่อๆ จากบัณฑิตคนซ้ายมาคนกลาง คนกลางมาคนขวา คนขวามาคนที่ปรนนิบัติพระราชแล้วก็ถึงหู
พระราช

ข้าไกรจงตัวสั้น ข้าจะให้เจ้าเลือกว่าจะอยู่กับข้า พร้อมด้วยทรัพย์สินเงินทองมากมาย พร้อมด้วยเหล่าบริวารทหาร คิดที่
จะทำอะไรก็สำเร็จ พร้อมด้วยทรัพย์สินมากมายขนาดนี้เนี่ย เจ้าจะเลือกใคร

เราเลือกบัณฑิตหนุ่ม

ฮะ! นางเลือกบัณฑิตหนุ่ม

ฮะ! นางเลือกบัณฑิตหนุ่ม

ทำไม!? ทำไมเจ้าถึงไม่เลือกข้า?

ก็เพราะนางไม่ได้รับรักพระราช

ฮะ! นางไม่ได้รับรักพระราช

ทหาร! ตามไปตัดหัวมัน

สองคนนั้นตายแล้ว สองคนนั้นตายแล้ว สองคนนั้นตายแล้ว

สองคนนั้นตายแล้ว เค้าไม่ได้รับรักพระราช

สองคนนั้นตายแล้ว คนที่ไม่รักพระราช ก็เป็นคนเลวทั้งนั้นแหละ

แต่เค้ากลัวพูด

กลัวพูดว่าไม่รักพระราช!

แต่เค้ากลัวพูด

สองคนนั้นสมควรตาย การไม่รักนำมาซึ่งความตาย

ทำไม?!

เพราะเรารักพระราช

เราเมื่อการสรรหาเรื่องตลก

ไอ้เราเป็นบัณฑิต หน้าที่บัณฑิตอย่างเรา คือการสรรหาเรื่องตลกมาเล่าให้พระราชฟัง

สองคนนั้นตายแล้ว เพราะเค้ากลัวพูด กลัวพูดว่าไม่รักพระราช

แต่หน้าที่ของเรา คือการสรรหาเรื่องตลก สรรหาเรื่องตลก สรรหาเรื่องตลก

ไช!! สรรหาเรื่องตลก

ไช!! สรรหาเรื่องตลก

ทั้งสามหัวเราะจนเสียสติ แล้วค่อยๆกลายเป็นสระอื่น

-จบ-